

Arrest

nr. 185 139 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2017 met refertenummer 66570.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk de bedreigingen door commandant A. en zijn medestanders. Hij voegt hieraan toe dat zijn zoon inmiddels ontslagen werd omdat hij niet tijdig op zijn werk kon verschijnen nadat hij door de mannen van commandant A. in elkaar was geslagen en gehospitaliseerd werd.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 147 592 van 11 juni 2015 omdat geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij met A. zou hebben gekend en verzoeker in de stad Kabul geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zijn tweede asielaanvraag werd op 29 januari 2016 niet in overweging genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat d.d. 29 augustus 2016 waarin wordt verwezen naar de bijkomende elementen die hij in het kader van zijn huidige aanvraag voorlegt en waarin wordt geargumenteed dat verzoeker omwille van zijn leeftijd en ziekte tot een bepaalde sociale groep behoort; een brief van het districtshuis; een handgeschreven verklaring van zijn zoon; de kopie van de taskara van zijn zoon; een envelop.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag door deze Raad op 11 juni 2015 (en niet bijna tien jaar geleden zoals verzoeker in zijn verzoekschrift verkeerdelijk voorhoudt) werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging door commandant A. en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn ganse betoog stoelt op het feit dat hij 70 jaar oud is en hij ernstig ziek is (hij zou duidelijke psychische en fysieke problemen kennen) en hij niet verder in gaat op de vervolgingsfeiten die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aanhaalde (namelijk de problemen die hij kende met commandant A.) en de nieuwe documenten die hij ter staving hiervan heeft bijgebracht in het kader van zijn huidige asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot de vaststelling komt dat deze de kans niet aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt

4.3. Zo verzoeker voorhoudt dat zijn kwetsbare situatie, waarbij hij benadrukt dat hij 70 jaar oud is, ernstig ziek is en ernstige psychische problemen heeft, niet in rekening werd genomen bij zijn asielonderzoek, kan hij niet worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het "attest psychiater" en het "attest cardioloog" waarvan sprake in de brief van zijn raadsman, noch bij deze brief noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidige asielaanvraag werd neergelegd. Verzoeker heeft tijdens zijn tweede asielaanvraag wel een attest opgesteld door een psycholoog en daterend van 9 november 2015 neergelegd, dewelke ook besproken werd in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van 29 januari 2016: "Op basis van het voorgaande moet dan ook worden gesteld dat de door u aangebracht overtuigingsstukken niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen. Hetzelfde kan worden gesteld over het psychologisch attest dat op 9 november 2015 werd opgesteld door psycholoog Paul Jacques. Hoewel het melding maakt van geheugenproblemen kan er op geen enkele manier uit worden geconcludeerd dat u niet in staat zou zijn coherente en overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot de feiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan. De aangehaalde geheugenproblemen kunnen dan ook niet als afdoende verklaring worden aanzien voor de ongeloofwaardigheid van uw beweringen in het kader van uw eerste asielverzoek. Bovendien blijkt uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juni 2015 dat u reeds in het van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van u eerste asielverzoek een gelijkaardig attest neerlegde en de Raad deze problemen meenam in haar beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er blijkt uit het voorgelegde attest evenmin dat uw psychische toestand van aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. In verband met de medische problemen waarvan in dit attest tevens gewag wordt gemaakt, wordt opgemerkt er in dit attest geen duidelijkheid wordt verschaft over wat deze problemen precies inhouden. Bovendien is er op basis van uw verklaringen geen reden om te concluderen tot het bestaan van een band tussen het eventuele gebrek aan behandeling en de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw nationaliteit, uw ras, uw politieke of religieuze overtuiging of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep behandeling zou worden ontzegd. Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Verzoeker brengt in het kader van huidige asielaanvraag geen stukken bij waaruit blijkt dat hij kampt met ernstige psychische problemen waardoor hij, zoals geponeerd in voorliggend verzoekschrift, beschouwd moet worden als "gehandicapt" en hij omwille van deze problemen behoort tot een bepaalde sociale groep. Ook blijkt dit niet uit de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken: "Ik werd geopereerd aan mijn buik, hart in België. Ik heb hoorproblemen. Ik heb geheugenproblemen" (adm. doss., stuk 5, verklaring meervoudige aanvraag van 5 oktober 2016), noch uit de inschrijving van verzoeker tijdens de "préscreening MV AA" (adm. doss., stuk 5) waarbij enkel melding werd gemaakt van medische problemen, zijnde een hartoperatie en hartproblemen. Van ernstige psychische problemen dat bij terugkeer naar Afghanistan risico's met zich zouden kunnen meebrengen, is allerminst sprake. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid dat "geen enkel woord in het administratief dossier wordt gewijd aan de risico's voor gehandicapten" (verzoekschrift, p. 15).

4.4. Met betrekking tot de mogelijke risico's bij terugkeer verbonden aan verzoekers leeftijd, wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze het volgende vastgesteld: "(...) uit het citaat uit de UNHCR guidelines dat door uw advocaat wordt weergegeven blijkt dat ouderen die niet kunnen terugvallen op de steun van hun familie en gemeenschap het risico lopen in extreem moeilijke omstandigheden te moeten overleven. Uit uw verklaringen in het kader van uw verschillende asielaanvragen blijkt echter dat uw zoon en zijn familie nog steeds in Afghanistan verblijven (Verklaring meervoudige aanvraag, dd. 28/11/2015, punt 12) zodat er geenszins kan worden aangenomen dat u niet over een netwerk zou beschikken in uw land van herkomst."

Ook met betrekking tot verzoekers medische problemen (hartproblemen) wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat hij zich voor de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, wat hij zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 176 058 van 11 oktober 2016 ook gedaan heeft. Medische problemen op zich vallen immers buiten het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen. Hij komt niet verder dan het definiëren van de term "kwetsbare personen" en het op een algemene wijze uitweiden over het gebrek aan de noodzakelijke medische verzorging in Afghanistan, zonder evenwel aan te tonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is en gaat zo tevens volledig voorbij aan de gedane vaststelling in het kader van verzoekers 9ter procedure, met name dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst en dat hij er op opvang kan rekenen. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 176 058 van 11 oktober 2016 als volgt: "(...) In casu stelt de ambtenaar-geneesheer in het advies van 3 augustus 2015 aangaande de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging ervan in het land van herkomst:

"Volgens de rapporten die de advocaat aanbrengt zouden de medische zorgen niet beschikbaar zijn in Afghanistan. Echter, deze bron beschrijft een algemene situatie en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is. Uit onze recente bronnen blijkt dat zorgen wel degelijk beschikbaar zijn. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene zijn kinderen, broer en twee zussen zich in Afghanistan bevinden bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijk) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp."

Door louter te stellen dat de verzoekende partij niet begrijpt waarom de door haar neergelegde rapporten niet van toepassing zouden zijn op de situatie van de verzoekende partij volgens de verwerende partij, toont de verzoekende partij niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de neergelegde rapporten van algemene aard zijn en de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die aantonen dat deze algemene situatie op haar situatie van toepassing is. Nazicht van de door de verzoekende partij aangebrachte uittreksels uit algemene rapporten toont aan dat deze vooral de beschikbaarheid van de "mental health" zorg aan de kaak stellen. Dit is zoals de ambtenaar-geneesheer stelt niet van toepassing op de verzoekende partij, waarvoor de ambtenaar-geneesheer stelt dat zij dient te worden opgevolgd door een cardioloog en zij haar medicatie dient verder te nemen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij er niet toe gehouden is de motieven van de motieven in de bestreden beslissing weer te geven.

Waar zij louter stelt dat de familie van de verzoekende partij "arme mensen zijn die amper rondkomen met wat ze verdienen", dient er te worden vastgesteld dat zij met deze kritiek evenmin de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer weerlegt dat zij terecht zou kunnen bij haar familie voor opvang en hulp bij het komen van de nodige zorgen of voor financiële hulp. De verzoekende partij laat na haar kritiek met enig begin van bewijs te staven, zodat het een loutere bewering betreft. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier (uit de DVZ vragenlijst bij indienen van asielaanvraag van 12 mei

2014 en de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014) – zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft – dat de verzoekende partij in weerwil van wat zij beweert, wel degelijk familieleden blijkt te hebben die haar (financieel) lijken te kunnen helpen, gelet op hun opleidingsniveau en beroep.

In de mate waarin de verzoekende partij aanvoert dat de Afghaanse grondwet een dode letter is en dat de verwerende partij niet kan volstaan met louter te verwijzen naar de wetgeving over de toegankelijkheid van de medische zorgen, dient er te worden vastgesteld dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich immers niet tot het verwijzen naar wetgeving, maar nuanceert deze algemene stelling betreffende de principes opgenomen in de grondwet en wijst zij bovendien op het familiale netwerk waarop de verzoekende partij kan terugvallen.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar enkele arresten van de Raad vast State waarin erop wordt gewezen dat het niet om een direct levensbedreigende aandoening moet gaan en dat er geen adequate behandeling voorhanden is. Wat het voorgehouden gebrek aan een adequate behandeling betreft, dient opnieuw te worden vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere en vage bewering, zonder deze concreet te staven met enig begin van bewijs. Wat het verwijzen naar de arresten van de Raad van State betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar zij verwijst. Bovendien is de ambtenaar-geneesheer in zijn advies zowel de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst als de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen en de opvolging ervan nagegaan. De ambtenaar-geneesheer beperkt er zich geenszins toe te stellen dat de aandoening direct levensbedreigend dient te zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet akkoord lijkt te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, maar met haar kritiek niet aantoonbaar dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. (...)"

4.5. Voorts verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, met name Kabul, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in Kabul verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Kabul actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

4.6. In de mate verzoeker voorhoudt dat verwerende partij contact had moeten opnemen met de DVZ alvorens een advies te geven over direct of indirect refoulement, wijst de Raad er op dat het Commissariaat-generaal in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel, is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande bevindingen stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal, rekening houdend met alle relevante feiten in verband met verzoekers land van herkomst, met alle door hem afgelegde verklaringen en de door hem overgelegde stukken, op correcte wijze besloten heeft dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, is het CGVS niet bevoegd om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 februari 2017, voert de raadsvrouw van verzoekende partij aan dat haar cliënt 70 jaar oud is en verward, en een zeer kwetsbaar profiel heeft. Zij wijst erop dat het zeer moeilijk communiceren is met haar cliënt zelfs met een tolk. Verzoekende partij haar raadsvrouw is van oordeel dat het haar cliënt niet zal lukken om terug te keren aangezien zij hulpbehoevend is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 16 februari 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot het verwijzen naar haar kwetsbaar profiel, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS